

ÖREBRO-KAROLINAREN

Årsskrift utgiven av
SÄLLSKAPET ÖREBRO-KAROLINARE I STOCKHOLM
OCH SÄLLSKAPET KAROLINARE I ÖREBRO

Nummer 71 · 2011

Innehåll

Sällskapens styrelser	4
Förord	5
<i>Erland Boblin</i> , När Karro blev Karro	6
<i>Erland Boblin</i> , När blev råtten pilt?	10
<i>Erland Boblin</i> , Karros abiturient- och studentexamens- traditioner – 2	11
Regler för studenttågen	15
Naturvetarklassen G 3 F 40 år	17
A III 50-årsjubileum	18
R IVa 50-årsjubileum	19
<i>Per Restadb</i> , Brita Flink – en modern lärarprofil	20
<i>Per Restadb</i> , Holmenkollen 1946	26
Örebro-Karolinarnas stipendiater 2011	31
"Orgelfonden " blir stipendier Viktigt meddelande!	31
<i>Thomas Gustafsson</i> , Karolinska skolan läsåret 2010-2011	33
Anonyma medlemmar?	36

Sällskapet Örebro-Karolinare i Stockholm Styrelse

ORDFÖRANDE

Lars Blomberg
Rådmsgatan 84
113 29 Stockholm
tel. 08-30 30 57

SKATTMÄSTARE

Björn Norrbom
Brahegatan 54
114 37 Stockholm
tel. 08-661 47 45
bjorn.norrbom@seb.se

SEKRETERARE

Rolf Rulander
Torpvägen 22
194 65 Upplands Väsby
tel. 08-590 802 07
ur.rulander@gmail.com

LEDAMÖTER

Elisabeth Ankarcrona
Bengt Ekström
Karin Magnusson
Jan Mårtenson

Årsavgift 100 kr. Plusgirokonto 39 49 – 5

Sällskapet Karolinare i Örebro Styrelse

ORDFÖRANDE

Erland Bohlin
Kyrkogatan 20
702 10 Örebro
tel. 019-33 22 01
erlend.bohlin@gmail.com

KASSÖR

Göran Götberg
Dr Forselius gata 22
413 26 Göteborg
tel. 031-16 39 13
070-816 39 49
gg@imss.se

SEKRETERARE

Elisabeth Sjögren
Ågatan 2
702 10 Örebro
tel. 019-31 47 60
elisabeth.sjogren@orebroll.se

LEDAMÖTER

Bo Engström
Roland Ericsson
Lars Hallmén
Barbro Torpfeldt

Årsavgift 100 kr. Bankgirokonto 466-9008

Förord

Tradition och förnyelse – det brukar anges som Karros valspråk och det fungerar väl också som Örebro-karolinarnas?

För att försöka göra dagens piltar delaktiga i traditionen erbjöd Örebro-Karolinarna skolan att fira 200-årsdagen av det beslut av Karl XIII som gjorde att Örebro Trivialskola fick byta namn till Schola Carolina. Berättelsen om detta finns med i detta nummer och också en elevdikt från 1810, tonsatt av en elev 2011.

Vi återkommer till Karros abiturient- och studenttraditioner, men hoppas fortfarande på fler berättelser och kompletterande fakta som gör historien tydligare. Vi får också en påminnelse om en av de mer välkända lärarprofilerna, Brita Flink, och om skolans vinterresa till Holmenkollen första vinterlovet efter andra världskriget.

En förnyelse för oss och andra kamratföreningar vid gymnasieskolor är målet för den första konferensen för representanter för ett tjugotal föreningar som ska genomföras hösten 2011. Egentligen kan man nog säga att den allvarligaste frågan är hur vi ska kunna fortleva när det gäller att rekrytera elever som efter studentexamens avskaffande 1968 bara gått tre år i gymnasieskolan och då t ex skolföreningarna förlorat i betydelse.

En inställd förnyelse är renoveringen av Karros orgel, som vi samlat in pengar till. Då skolan begärde en ny offert, visade det sig att någon sådan renovering inte är nödvändig och vi har därför beslutat att överföra beloppet till Jubileumsfonden, så att vi kan dela ut lite bättre stipendier. Men fram till den 1 december kan den som enbart velat bidra till orgeln ändra sitt beslut, när nu förutsättningarna ändrats!

Ett annat praktiskt problem är de som betalat in årsavgift utan att ange namn och adress på talongen. Vi har fått ett antal sådana anonyma inbetalningar och ber om hjälp att nå fr a dem som är nya medlemmar och som vi alltså inte har någon annan möjlighet att nå. Om ni övertalat någon kamrat att bli medlem, kolla att de fått denna årsskrift. Apropå det: När du möter någon gammal Karro-elev, rekommendera dem att bli med! Via Karros hemsida kan de alltid hitta oss! Vi förnyar oss genom att avsluta med adressen: www.orebro.se/karolinskaskolan/omskolan

Erland Bohlin Per Restadh Rolf Rulander Pehr Thermaenius

När Karro blev Karro...

På initiativ av Sällskapet Karolinare i Örebro samlades den 18 januari 2011 Karros nuvarande elever i aulan i tre omgångar för att fira 200-årsdagen av att Karl XIII undertecknade beslutet att Örebro Trivialskola skulle få byta namn till Schola Carolina. Jag berättade historien ungefär på följande sätt och för olika inslag av musik och uppläsning svarade några av dagens elever.

”EN GÅNG PILT ALLTID PILT”

- det gäller inte bara vid Krampen utan alla dagar och det känner t ex medlemmarna i våra två föreningar för gamla (jag menar f.d.!) elever och personal.

Att det finns traditioner på Karro är ju inte så konstigt när man vet att det är en av Sveriges äldsta skolor. Det första livstecknet är ju från 1347 och sedan kan vi följa skolans öden förbi bröderna Petri kring år 1500 och bröderna Rudbeckius kring år 1600 (med busen och författaren Lars Wivallius som exempel på elever) och bröderna Gumaelius kring mitten av 1800-talet.

Kanske redan på medeltiden, men säkert från 1500-talet höll skolan till i det hus som ligger närmast Nikolaikyrkan och som nu är kyrkans gamla församlingshem.

Gamla skolhuset. Teckningen, förmodligen träsnitt från 1860-talet, signerad O. Bebreng.

Men det har funnits nedgångsperioder och strax efter år 1800 var skolhuset i så dåligt skick, att det var oanvändbart för undervisning under de kalla årstiderna och då fick lärarna hyra var sitt rum på stan och ha sina klasser där. Ersättning för hyran fick de långt senare. I stället användes huset 1808 till förläggning av ryska krigsfångar och som militärsjukhus för soldater under kriget 1808-09.

Enligt en berättelse av en av eleverna de åren såg de sällan kamraterna i de andra klasserna. Men en av eleverna, den 16-åriga Wilhelm Gottfrid Zaar, son till skolans musiklärare, skrev dessa "Ord avsjungne vid Examen i Örebro Trivial-Schola Vårterminen år 1810. Författad av W.G. Zaar" ("Trivialskola" var det medeltida namnet på en skola som hade de tre ämnena latinsk grammatik, dialektik och retorik.)

Ord
Avsjungne
vid
Examen i Örebro Trivial-Schola
Vår-Terminen
År 1810.
Författad
Uttat
W.G. Zaar
Skrifvet af S. Lund
månad
D. Hedenius

Örebro stadsarkiv.

Den ursprungliga melodin är inte känd, men nu har den tonsatts för blandad kör av en av dagens elever, Anton Carlvik, och sången uruppfördes vid detta tillfälle av en duktig kvartett sångare:

Wilhelm Gottfrid Zaar

Karro - Visa

Anton Carlvik

Sopran
Alt

Sjung om till ä - ra för dem, vars öm - ma om - sorg är,
Him - len be - va - re vår sko - las vär - da lä - rar - re

Tenor
Bas

3

Vä - gen oss lä - ra, Som till lyck - sa - lig - het - en bär!
Dem vi för - kla - re vår vörd - nad och tack - sä - gel - se

5

Flit, Lyd - nåd, Se - der och fram - för - allt Gud - ak - tig - het Till
Må de - ras mö - da en rik och sä - ker skörd dem ge! Vars

7

säll - het le - der vår he - la mäns - klig - het
säl - a fö - da oss ger väl - sig - nel - se

När Örebro sommaren 1810 skulle hysa den riksdag som skulle välja kronprins användes Nikolaikyrkan som rikssal, de få tillfällen när hela riksdagen var samlad. De viktigaste besluten tog varje stånd för sig och hade då lokaler på olika håll i staden. Bönderna sammanträdde i skolhuset och det var där det första och därmed viktigaste beslutet togs att välja Bernadotte till kronprins. De andra ståndens hus har rivits och det är bara skolhuset som står kvar.

Den 23 augusti, två dagar efter valet, meddelade domkapitlet, att skoleleverna fick förlängt sommarlov, tills riksdagen tog slut, eftersom deras sängplatser i Örebro behövdes för alla extra boende under riksdagen. Riksdagen flyttade till Stockholm den 19 oktober.

I glädjen över att valet var klart passade biskop Tingstadius, som var skolans eforus, dvs kyrkans överinspektör över alla stiftens skolor, att be kungen om en bättre lokal för skolan och den 12 oktober beslöt kungen att skolan skulle få ett tvåvåningshus i hörnet av Storgatan och Riddargatan, som Olaigatan hette då. Där kunde skolan flytta in i undervåningen.

Foto från 1913. Fotograf okänd/Örebro stadsarkiv.

Här syns skolhuset, från vilket skolan hade flyttat 1832 till den nuvarande huvudbyggnaden, tillsammans med Centralpalatset, som byggdes 1912. Då fungerade det gamla huset som värme- och matskyl för arbetarna .

Det är med all rätt som det lilla porträttet av Tingstadius hänger så centralt i aulan mellan Karl XII och Adolf Fredrik, för han skrev igen ett svassande brev till kungen, tackade för ”nådebevisningen”, dvs det nya skolhuset, och fortsatte:

Att fästa ett älskat namn vid nådebevisningar, vilkas välgörande nytta inför eftervärlden dagligen vittnar om dess värde, är mindre ett behov för minnet av den välgörande handen, än en tillfredsställelse för det tacksamma hjärtat, som dyrkar sin välgörares minne. Värdes Ed. K. Mt. med denna tillfredsställelse även allernådigst hugna Örebro läns och Strängnäs stifts inbyggare genom en lika nådig tillåtelse, att hädanefter giva den nya upprättade trivialskolan i Örebro namn av Schola Carolina. /---/.

En teaterlev läste upp detta brev och en annan läste svaret, daterat den 18 januari 1811: /---/ Då vi med nådigt välbehag upptagit detta vedermäle av edra tacksamma och oss tillgivna tänkesätt, hava vi till förenämnde eder begäran härmed velat lämna vårt nådiga bifall.

Och det var alltså den dagen Karro blev Karro.

ERLAND BOHLIN

När blev rättan pilt?

Ett viktigt inslag i Karros traditioner är den beteckning som skapar den gemensamma identiteten hos eleverna. Sedan 1800-talet var beteckningen Karro-råttor, men det användes nedsättande när t ex folkskolegrabbar ville trycka till läroverkseverna. Men när blev rättan pilt? Jag har försökt fråga mig fram, men har fått vaga och delvis motsägande svar. Låt oss jämföra två utsagor:

Per Restadh skrevs in i Karro 1940 och tog studenten 1948 och han har alls inget minne av beteckningen pilt från sin skoltid, men han blev kallad Karro-råtta 1941..

Bo Engström skrevs in 1943 och tog studenten 1952 och han minns med säkerhet att han kallades pilt redan när han började på Karro.

Är svaret att beteckningen pilt växte fram successivt under 1940-talet – kanske som uttryck för de ofta något äldre teknisternas nedlåtande attityder? - och att det sedan ”upphöjdes” till att bli Karro-elevernas beteckning på sig själva? Först kring 1950 verkar det ha blivit allmänt vedertaget?

Jag tar tacksamt mot kommentarer och synpunkter som kan belysa denna traditionsfråga!

ERLAND BOHLIN

Karros abiturient- och studentexamenstraditioner – 2

Det är vår förhoppning att förra årets artikel om de traditioner som är förknippade med studentexamen, så som den firades på Karro till 1968, ska locka fram ytterligare minnen.

Det som vi fått del av hittills redovisas här, men fortfarande är det mycket som är okänt. Alla traditioner tror man är uråldriga, men troligen spreds idéerna mellan Sveriges gymnasier på 1920-talet.

I förra artikeln berättade jag att skolans musikkår tågade runt i staden tidigt på examensdagarna våren 1866. En notis i NA 27 maj året därpå kompletterar bilden:

En festmarsch klingade i måndags afton genom staden och utlockade på alla trappor, i alla fönster utefter Drottninggatan glada ansikten, som vänligen hälsade en muntert framtågande skara. Främst gingo två led ynglingar i vita mössor, nyförvärvade, väl ett dussin i ledet. Därefter följde Karolinska läroverkets musikkår och till sist djupa leder av ynglingar och gossar, livade av föregångarnas lycka och av hoppet att också en gång komma därhän.

I förra artikeln refererade jag också Mårten Stiernströms redogörelse för hur man gjorde 1923, efter att ha inhämtat ritualet från föregående års studenter. En notis i Nerikes Allehanda den 4 april 1922 ger en bild av hur det gick till det året: *Goda traditioner böra pietetsfullt följas och därför samlades "studentkandidaterna" idag före skrivningarnas början på Stora torget och tågade därifrån i gåsmarsch till Arbetshuset vid Centralparken, där de nedlade var sin 1-öring i sparbössan. Ceremonin åtföljdes av en mer eller mindre djup bugning, varvid de*

erhöll var sin lyckobringande spark på rätta stället, så att man kan hoppas att de alla ska gå igenom i examen.

En tradition, som kanske är en av de äldsta på Karro, uppmärksammade en av dagens elever mig på när jag visade biologiska museet i Sibirien. Han pekade på en lapp som sitter på den pelare som är närmast myskoxen som står i mittgruppen. Myskoxen sköts av några svenskar på Grönland och inköptes till museet 1915 av dess dåvarande föreståndare Ernst Adlerz. ”Myskoxen är något luggsliten, vilket beror på en gammal tradition som finns vid Karolinska skolan. Enligt den skulle varje dess elev rida på myskoxen innan studenten.” Det framgår ju inte om ritten skulle ske i anslutning till examen eller någon gång under åren i skolan. Jag har aldrig hört eller sett något om denna tradition och ingen jag har frågat har heller känt till den tills f.d. fysik- kemi- och matteläraren Hans Karlsson sa att han hört om detta. Hans kom till skolan 1956 och gick i pension 1993 och träffade en av de klasser han varit klassföreståndare för, när de nu firade sitt 40-årsjubileum som studenter. Någon läsare som kan fylla på vårt vetande?

Enligt en notis i NA hade latinabiturienterna 1948 amerikanska flottistmössor medan realarna hade turbaner.

Per-Axel Viktorsson berättade i förra numret om abiturienterna 1956 och deras hjälmar och har bett om plats för ett beriktigande från kamraten Göran Helgesson i Nyköping: "Våra tjustiga romarhjälmarna var uppsydda av min kära moder, som var modist och innehade en hattaffär i hörnet av Järnvägs-gatan och Gamla gatan. Såvitt jag minns gjorde hon det helt gratis." Rätt ska vara rätt.

Vid de trevliga träffarna med de 50-årsjubilerande klasserna från 1961 fick jag veta att den ena realklassen hade svarta huvor som föreställde Mormors nattmössa och latinklassen hade vegamössor med devisen *Fluctuat nec mergitur* /= det gungar, men sjunker inte/.

Den förra artikeln lockade Göran Karlsson, latinstudent 1962, att skicka in sina minnen. Jag citerar: "Vi gick också till Stora Holmen och urinerade. Dessutom hälsade vi på hemma hos vår klassföreståndare, vår latinlärare Nils-Ola Nilsson, och bad honom önska oss lycka till. Vi hade denna kväll på oss våra speciella hattar, en slags kopia på den hatt som används vid promoveringar i USA (tror jag). Hatten bestod av en svart cylinder med en kvadratisk platta ovanpå och en tofs i ena hörnet. På cylindern var det skrivet *Spiritus quidem promptus est...* /= anden är villig, .../."

Som avslutning passar jag på att lägga in de två verser i realarnas visa till Engelbrekt och latinarna 1962, som jag (som själv är gammal latinare) utslöt i förra numret (s 21f):

Ni gossar som hör till latinarnas skara
och kanske förstår "Alea Jacta est".
Nu hjälper föga att plugga ett språk
som är dött och begravet sen flera hundra år

För faderianemej va vi ä bra!

Latinarnas svada är känd över nejden
en flod utan avbrott tills klockan klämtar slut.
Latinare må fordom betraktats som kloka,
men nu är det så 'na som ej kom in hos oss.

Ref: Vi nu vuxit upp och blivit stora män,
till skillnad från latinarna som verkar växa än.

ERLAND BOHLIN

PS

Ett försök att hålla liv i traditionerna

När R IV a av årgång 1961 firade sitt 50-årsjubileum på Karro i maj började de med rännstengång och försökte sedan förgäves stoppa slantar i fattigbössan. Ettbenshoppen över Olaigatan klarade nästan alla.

Regler för studenttågen

Det här brevet från borgmästare Victor Schneider anknyter till traditions-temat. Victor Schneider (1861-1941) var borgmästare i Örebro från 1897 till 1934 och Hjalmar Bergman beskriver honom i Örebrobekanta och bekanta örebroare som stadens "allt i allom": "Jag skulle vilja påstå att denne man från det 'sävliga' Skåne givit min kära fädernestads psyke någonting käckare, friare, ljusare än den tillförne ägde".

Borgmästaren Victor Schneider

Örebro 17. 5. 19

Herr Rektoren m. m. J.Lind.

Örebro.

I fjol meddelade jag den representant för fjärde ringen i Carolinska läroverket (årets abiturienter), hvilken hos mig anhöll om tillstånd för de blifvande studenterna till, såsom han uttryckte sig, "det sedvanliga tåget" från skolgården till Engelbrektsstatyen, att tillstånd lemnades de nyblifvande studenterna att under sång tåga från skolans gård till statyen och att där afs junga " studentens lyckliga dagar" ,men

att detta tillstånd lemnades under uttryckligt vilkor att efter sången tåget skulle vid statyen omedelbart upplösas och att därefter intet slags tågande eller upptåg, såsom axelridt och dylikt, eller sång finge förekomma å stadens allmänna platser. Och tillade jag att det var min föresats att, därest dessa vilkor icke fylles, helt och hållet förbjuda "de sedvanliga tågen". Som bekant fylles ej nämnda vilkor, hvarför tåget under påföljande examensdag förbjöds.

Min afsikt har varit att på grund af hvad sålunda under fjolåret förekom, synbarligen från studenternas sida ådagaläggande ett, icke om god samhällsanda vittnande, försök till demonstration emot de gifna föreskrifterna, -inhibera de förut sedvanliga tågen.

Emellertid har Ni, Herr Rektor, hos mig framställt begäran att jag ville i år ännu en gång gå studenterna till mötes, dervid Ni Herr Rektor tillförsäkrat mig att i så fall borga för att några oarter icke skulle förekomma, utan att studenterna skulle visa att de kunde förena glädje med ordning.

Den aktning jag hyser för Eder Herr Rektor har förmått mig att tillmötesgå Eder önskan och alltså äfven i år tillåta de nyblifvande studenterna att i samladt tåg och under sång (äfven med musik) gå från skolgården till Engelbrektsstatyen samt där afsjunga student-sången och höja ett lefve, men jag tillåter mig att såsom förutsättning härför begära, att Ni Herr Rektor af studenterna tager löfte: att de såväl under tåget från skolan till statyen som därstädes iakttaga ett städadt och ordentligt uppträdande (jag har ej något emot att de komma ut från skolan under hurrarop), att de, efter afsjungande af studentsången och höjande af ett lefve, (eventuellt något musikstycke), omedelbart vid statyen upplösa tåget, och att derefter icke något slags tågande eller upptåg, såsom axelridt och dylikt, eller sång kommer att af dem ofvas å stadens allmänna platser, samt att de, till fromma för öfriga gäster å de stadens restauranger, som de under tiden efter examen komma att besöka, uppträda städadt och

Borgmästaren Victor Schneider
Örebro.

111

ordentligt samt ej störa öfriga gäster genom att, såsom ledsamt nog,
skett förut under åren, ideigen upptaga studentsången; den vackra
studentsången, på ett sätt, som verkat fulikomligt olidligt för
åhörarna och ej framställt studenterna i den fagrade dager.

Alltså Herr Rektor, enligt Eder önskan, må vi sätta dem på prof.
Ingen vore gladare än jag, om de bestode det.

Med utmärkt högaktning.

Sista sidan är skannad från originalet, de två första är utskrivna då de inte kunde återges i lättläst form.

Naturvetarklassen G 3 F 40 år

A III 50-årsjubileum

Främre raden från vänster: Cenneth Lundholm, Anders Malmros, Torgny Nyström, Leif Hallström, Christer Eker, Jan Vikner.

Andra raden från vänster: Lars Eriksson, Jan Rybring, Lennart Malm, Ulf Edvardsson, Sverker Nyström, Åke Johansson, Per Hedlund, Klaes Andersson, Ulf Gerhardsson, Per-Olof Wejnarth, Olle Norrbohm, Tom Lindblom, Lennart Skoglund.

R IVa 50-årsjubileum

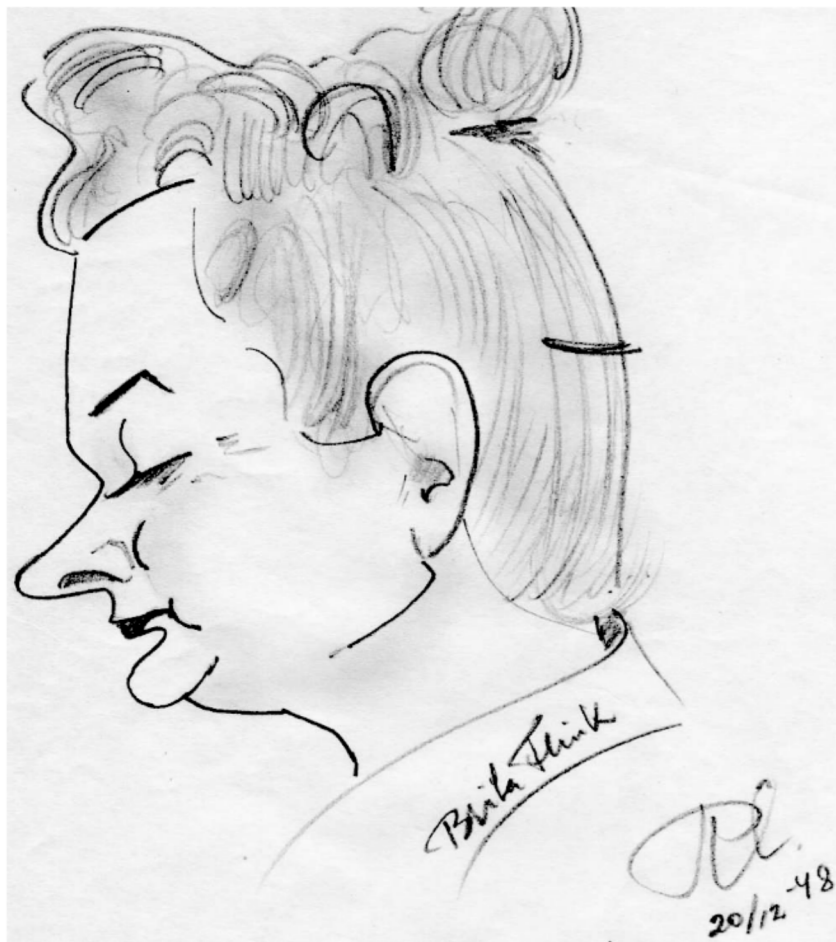
Översta raden fr v (4 st): Gunnar Tunblad, Nils-Erik (Nicke) Blomström, Gustaf von Hofsten och Gudmund Danielsson

2:a raden uppifrån fr v (5 st): Bengt Ulin, Lars Dahlberg, Robert Montgomery, Staffan Korsgren och Peter Egnell

3:e raden uppifrån fr v (3 st): Björn Köhlmark (mustasch & skägg), Ulf Holmgren och Bengt Waernulf

Främre raden fr v (4 st): Bo Wickberg, Rolf Wirbed, Jörgen Garvill och Staffan Harling

Brita Flink – en modern lärarprofil

Avsikten med dessa rader är endast att med några korta glimtar ge en bild av Brita Flink som lärare. Om henne som privatperson kan jag heller inte bidra med annat än några korta biografiska notiser

När Brita Flink tillträdde sin lärartjänst, befanns hon ha kompetens att till att börja med upprätthålla Calle Jungmarks lektorat under dennes sjukdom. Uppgiften var att vara klassföreståndare för 1⁵ a och att där undervisa i modersmålet och tyska. Hon var född i Skåne 1908 och tog studenten i Landskrona 1926 och avlade fil ämbetsexamen i Lund 1931 och upprätthöll därefter diverse lärartjänster vid olika läroanstalter, tills hon utnämndes till att vara adjunkt i modersmålet och tyska vid Karolinska h. a. läroverket fr o m 31 juli 1940. I den egenskapen verkade hon till 1973. Hon var efter Ina Eitzen den andra i kvinnornas intåg i en läroanstalt, som tidigare hyst manliga lärare och elever i 600 år.

Under den långa tiden som lärare har omdömena om hennes person skiftat. Några tillfrågade har varit negativa men detta får nog i huvudsak hänföras till bristerna i det som numera definieras som personkemin. I visst avseende kunde nog någon av mina klasskamrater rubriceras som medhållsgris genom ett charmfullt uppträdande. För egen del tillhörde jag inte den kategorin, eftersom charmen var mindre än oppositionslusten. Hennes betygssättning var under alla omständigheter helt korrekt.

Den första klass hon fick att administrera och undervisa i modersmålet och tyska var brokigt sammansatt med hänsyn till förkunskaperna. Hoppet för min del från folkskolans medelmåttiga svenskundervisning till att hantera svensk formlära, syntax och rättskrivning var stort. Den förbättrade insikten i svensk grammatik var i sin tur en gedigen grund för undervisningen i främmande språk, alltså till att börja med tyska.

Min klasskamrat under hela Karro-tiden, Carl-Henrik Johansson (sedermera Neijbert efter släkten på mödernet) och jag är dock ense om en sak. Det kan sägas nu, eftersom våra andra lärare såsom framlidna(?) inte behöver känna sig sårade: Brita Flink var den bästa läraren vi haft under vår tid i Karro. Carl-Henriks, själv lärare, båda föräldrarna var lärare och jag själv med lång yrkesmässig erfarenhet av muntlig och skriftlig språkanvändning internationellt är alltså från olika utgångspunkter eniga om de kunskaper Brita Flink gav.

Hur kan jag 70 år efter det första i Karro ge Brita Flink karakteristiken ”modern lärarprofil”. Detta är givetvis en både ovetenskaplig och subjektiv uppfattning. År 2010 finns det studier som tyder på att t o m spädbarn kan tillägna sig främmande språk i den meningen att deras språkcentra stimuleras av ett visst språk, som annars i brist på stimulans

faller i träda. De är allmänt känt att ju tidigare språkinläringen sker desto bättre tas den upp av våra hjärnor.

Vilka uppfattningar Brita Flink hade i dessa avseenden kan ingen veta men hon genomförde sin undervisning i samma anda.

Ett tidens tecken idag är att den nyttoinriktning av undervisningen som livligt påhejats av politiker och näringslivsrepresentanter börjar möta opposition. Man tycker att specialiseringen gått för långt och att undervisningen frambringar människor med ensidiga kunskaper i några matnyttiga ämnen utan någon kulturell eller social förankring.

Med modern lärarprofil menar jag alltså, att Brita Flink var företrädare för en i dessa avseenden balanserad undervisning. En förhoppning är att denna balans åter blir aktuell.

Låt mig börja med modersmålsundervisningen. Detta tragglande med rättstavning, ordklasser och satsdelar föreföll trist för många men visade sig som sagt väsentligt för kommande språkbehandling. Nytt var emellertid införandet på lördagar av vad som numera kallas roliga timmen. Då fick alla elever öva sig i muntlig framställning av någon vers eller prosastycke. En sedermera mera avancerad klasskamrat framförde en något skabrös anekdot kretsande kring olika sorters radiomottagare. Gudskelov sade sig Brita Flink inte förstå vari det roliga bestod och det bakomliggande tror jag inte heller berättaren då insåg.

Vid dessa muntliga övningar kände sig Brita Flink manad att korrigera vissa uppsvenska egenheter i vårt uttal: ”mössa” uttalas inte ”mussa” utan med ”ö” med spetsade läppar. En anonym elev undrade om inte fru Flinks tungrots-r vore lika stötande. Nej inte alls blev svaret, uttalet av bokstaven r godkänns även i den ganska utbredda tungrotsvarianten.

Det ingick också tidigt frön till förståelse av norska och danska. Bl a fick vi lära oss respektive nationalsånger. Bortsett från dessa är det återigen en förtjänst, att man tidigt fick insikt grannländernas språk i största allmänhet.

Brita Flink var inte bara effektiv som lärare. Hon tog sig också tid att i sin pedagogiska anda aktivera vår fritid. Ett par exempel: I ena fallet att uppträda som inför publik; i andra fallet i ett stöd till litterära essayer publicerade i andra ringens magasin ”Apollo”

Hon regisserade något år upp i realskolan en iscensättning för skolbruk av Robin Hood och hans muntra män. Några av rollinnehavarna minns jag med säkerhet. De finns med på klassfotot publicerat i Årsskriften 2002 (sid 19): Robin Hood (jag själv), Lille John (Hans Svenson), Will (Harald Nilsson) och Broder Tuck (Olov Lundin). Dräkterna fick var och en ordna själv men godkändes av Brita Flink. För min del var förebilden Errol Flynn som Robin Hood i filmen inspelad 1938, för mig fortfarande den bästa äventyrsfilmen alla kategorier. Min scengarderob var från topp till tå den huvliknande mössan, sydd av min modekunniga moster och försedd med en fasanstjärt från en kasserad uppstoppad fågel från mina morföräldrars hem, en enkel brun jacka, gröna trikåbyxor ursprungligen långkalsonger i trikå färgade av min mamma eller mormor, slutligen ett par ridstövlar utlånade av en väninna till min mamma. Gudskelov såg det inte riktigt lika löjligt ut som det låter. Jag har inget minne av hur framförandet avlöpte. Möjligen har jag förträngt resultatet, eftersom jag inte drar mig till minnes några ovationer.

Vem som kom på idén med Apollo minns jag inte. Möjligen vare det Staffan Järd, som var livligt engagerad i den moderna lyriken, läs Gunnar Ekelöf. Möjligen hade Brita Flink någon del i ledarsticket. Hur som helst utverkade hon att tryckningen fick ske på skolans bekostnad på villkoret, att det rörde sig om något mer än en tillfällig upplaga av magasinet. Tyvärr infriades vårt löfte i detta avseende inte utan första numret blev det enda. Hans Svenson, sedermera förste redaktionssekreterare på Dagens Nyheter, skrev om Hjalmar Bergman, C-H Johansson (Neijbert) om sin favoritbok, Staffan Järd om Hjalmar Gullbergs Fem kornbröd och två fiskar, Olle Hedberg om Dan Anderssons Svarta ballader. Dessutom ingick några dikter av pseudonymen Petter Jord, som jag misstänker var Staffan Järd.

När det gäller litteraturen, var Brita Flink som sedermera i tyska bunden av läroplanen. Det började i andra klassen med Fänrik Stål sägner. Jag minns fortfarande Brita Flinks högläsning på skånska av Sven Duva "Bva, bva", han vopte, "bva, håll ut, min käcka gosse du, Släpp ingen djävul övev bvon, håll ut en stund ännu!"

Åren därefter blev det den svenska parnassen ungefär fram till Strindberg och några större utländska författare. Jag kan inte minnas, att hon föredrog och rekommenderade annat än de etablerade, när det blev tal om författare. Min favoritförfattare Carl August Cederborgs historiska

romaner som jag lanserade i första klassen avfärdade hon som lättviktiga och ohistoriska. Denne var föskåning och ligger begravd i Landskrona och skildrar – trots eller tack vare detta – snapphanar som vad man idag beskriver som terrorister. Möjligen var denna beskrivning orsaken till Brita Flinks aversion. En liten upprättelse har jag fått genom Jan-Olof Olsson signaturen Jolo, som 1972 i ett kåseri skrev om denne sin ungdoms favoritförfattare: ”Man kan tillbringa tolv år med att sakta ta sig igenom Marcel Proust utan att det går framåt just, medan man klämmer två Cederborg på en kväll. Man undrar nämligen hur det ska gå och kan inte hålla sig av spänning..”

Brita Flink förblev min modersmållärare fram till studenten men tyskundervisningen avstod jag från under det sista året i gymnasiet.

Tyskundervisningen var på samma sätt som i modersmålet progressiv. Vi blev tilltalade och uppmanades att svara på tyska. Om någons uttal var suddigt fick man höra: ”Ich höre nicht.”

På morgonen fick man höra: ”Guten Morgen, Jungens” Det kan tyckas bagatellartat, att man på detta sätt vänjer eleverna att höra och tala språket men det gav effekt.

Detta att inte bara kunna skriva utan att också kunna uttrycka sig muntligt poängterades, En del av lektionerna ägnades också att lära tyska nationalsången och en del visor, varom mera nedan. Man må betänka att detta var en smula djävt med tanke på Hitlertysklands under 1940 ökande impopularitet i många kretsar dock inte bland alla vare sig lärare, föräldrar eller elever.

När vi sjungit igenom ”Deutschland über alles” berättade Brita Flink – säkerligen tyskvän genom sin framlidne, tyskfödde make utan att därför sympatisera med Hitler och hans anhang – att hon vid ett av sina besök i Tyskland mot slutet av 30-talet vid något större möte sjungit med i denna sång. Hon slutade sjunga när den då i sammanhanget obligatoriska Horst Wesselsången togs upp. När omkringstående uttryckte sitt missnöje med denna tystnad nöjde de sig dock med hennes besked. ”Ich bin vom Ausland”. I förbigående sagt är denna sång misstänkt lik ”Alpens ros”, som jag tror just därför länge befann sig i karantän tills musikgruppen Violents version gjorde succé med den på Svensktoppen på 1960-talet.

Av de visor vi sjöng blev ”Alle Vögel sind schon da.. ” populär, så till den grad, att några av oss sjöng den till och med på rasterna vid de tillfällen två lärare, nämligen Brita Flink och pastor Gladh övervakade skolgården tillsammans. Första raden i andra versen tyckte vi passade in i sammanhanget: ”Wie sie alle lustig sind, flink und froh sich regen”. Det finns en svensk totalt fri översättning av raden men så här bör översättningen vara för att bli någorlunda rolig ”Hur Flink och Gladh så lustigt rör sig ”. Gladh var teol. och fil. kand och extra adjunkt men titulerades pastor eleverna emellan. I klassrummet var han väl som alla lärare, rektor undantagen, ”doktor”, en titulatur, som oavsett akademisk grad kanske var/är specifik just för Karro.

Bortsett från grammatik och därmed sammanhängande övningar började mera litterära bekantskaper göras i fjärde klassen genom Kästners Emil und die Detektive som högre upp följdes av Hanno Buddenbrook av Thomas Mann. När jag i sistnämnda bok befann mig i en text, där subjektet fanns på en sida och predikatet återfanns längst ner på näst sida, valde jag att länge efter studentexamen avstå från tysk skönlitteratur.

Vad ligger slutligen bakom begreppet ”den bästa lärare vi haft”?

Kan det vara så att Brita Flink hade medfött eller förvärvat sinne för pedagogik? Var det hängivenhet för valet av ämnen för undervisningen? Var det ambitionen att hävda sig bland en mängd manliga kolleger? Gällde det att genom resultat klättra upp på karriärstegen?

Kan begreppet från elevsynpunkt var en följd av att första intrycket d v s det från första klassen förblir dominerande?

För egen del tror jag att hennes pedagogiska kunnande och kärlek till ämnet var utslagsgivande.

Från ett kollegialt perspektiv bekräftas en annan sida genom rektor Carl Olof Bergström, när hon som pensionär avled ett par veckor efter sin 80-årsdag, varvid han gav henne följande eftermäle:

”Hon var skolans vän. Hon var sina elevers vän. Hon var sina vänners vän. Hon var beundransvärd som vän. Låt mig säga det sista på latin (det är lätt att översätta) *Amica admirabilis*. Med de orden må hon vara inskriven i Karolinska skolans osynliga minnesbok!”

PER RESTADH

Holmenkollen 1946

Dessa rader började skrivas under VM i diverse skidsporter på Holmenkollen, februari 2011. Minnet letade sig osökt tillbaka till en minnesvärd resa dit, som företogs av lärare och elever vid Karolinska läroverket under samma månad 1946.

I redogörelsen för läsåret 1945-1946 sid. 12 står i utdrag: ”Under februari månad anordnades ett längre sammanhängande sportlov genom att 3 idrottsdagar anordnades i följd, varefter följde 3 lov dagar. Under detta sportlov deltog 50 av läroverkets elever i en skidfärd i Norge under ledning av läroverkets gymnastiklärare.” Författare var skolans gymnastikdirektör Karl-Erik Sjölin, färdledare tillsammans med gymnastikdirektör Charles Stranne.

Mitt deltagande var en ödets nyck. Min klasskamrat Carl Henrik Johansson, (som enligt egen uppgift utgående från sin mors flicknamn antog efternamnet Neijbert i maj samma år) blev sjuk. Han utverkade då av sina föräldrar, att jag skulle resa i hans ställe och låna hans skidor och annan behövlig utrustning. Detta skedde i sista minuten så Carl Henrik stod kvar på deltagarlistan, som skulle gälla som identitetshandling. Sven Fält, en annan av mina studentkamrater har påmint mig om att jag blev strängt förmanad, att jag skulle svara ja om Carl Henriks namn blev uppropat av någon myndighetsperson i något sammanhang. Jag kan inte minnas att denna nödlögn behövde tillgripas. Deltagarlistan har inte gått att återfinna utan här nämns några av deltagarna efter hand i texten. Leif Älfvåg har föredömligt på foto förevigat några av dem varom mera nedan.

Tidtabellstiderna finns inte dokumenterade i Karl-Erik Sjölin's redogörelse men torde ha varit som följer

Söndag 18 februari

Örebro avgång 0:15, byte i Hallsberg, ankomst Oslo Ö 11:15

Lördag 23 februari

Oslo Ö avgång 17:40, byte i Hallsberg, ankomst Örebro C 5:17

Resorna skedde från och till Hallsberg i 3-klassvagn med mellanstycken av plywood på så kallade liggbräden placerade i gapet mellan motstående soffor. På det viset kunde liggplatser ordnas för alla deltagare. Som sängutrustning fungerade vars och ens sovsäck, som också användes vid

inkvarteringen på Holmenkollen. På samma resa deltog ett antal elever från Statliga Flickläroverket (numera Risbergska).

Ransoning rådde i Norge så proviant medfördes för uppehållet, bl. a. torrmjök att späda ut till frukostgröten och köttkonserver bl. a. corned beef för lappskojs tillsammans med medförd potatis

Vid ankomsten till Oslo Östra blev det tillfälle att sträcka på benen. Trots ransoning kunde man av någon anledning kupongfritt köpa vetebullar, som kostade 10 öre mot 5 öre i Sverige. Under den korta rundvandringen stötte vi på en glad norsk pike med en soldat i den återuppståndna norska armén under var arm. När hon såg de små svenska flaggor vi hade fastsydda på armen ropade hon (ursäkt norsk grammatik) ”Dere är svensker så mange tack for svenskesuppen”. Svenskesuppen var ett av många bidrag som, i detta fall förmodligen via Röda Korset, lämnades från svenskt håll.

Till inkvarteringen i Oslo Turnforenings klubbhus Kikkutstuen fortsatte vi med ”tricken” på Holmenkollenbanen, troligen till Frognerseteren, den station där marschen uppför började. Någon blev trött och fick lift med den hästanspända tross som medförde vår utrustning inklusive diverse livsmedel. I Kikkutstuen fanns det logement, kök och matsal/samlingslokal.

Huset med några av deltagarna syns på bilden.

För säkerhets skull var flickorna, liksom i personvagnen på tågresan, noggrant separerade från vårt logi, enligt Barbro Birgersson (på den tiden Nilsson) någon kilometer bort.

Nätterna tillbragtes i sovsäckar, med varje klass för sig. Från min klass L III⁴ minns jag Sven Fält, Ingvar ”Skara” Hjulström, Gunnar Nyström och Hans Svenson. Den sistnämnde hade sin kojplats bredvid min. Hans Ursing, en latinklass över min, blev tyvärr under vistelsen sängliggande på grund av förkylning.

Några deltagare från reallinjen finns på fotot utanför Kikkutstuen, bevarat av Leif Älfvåg: Från vänster till höger har, med namnen stavade enligt skolkatalogen, Reidar Thilert, Göran Bergholtz, Ingemar Engler, Leif Älfvåg, Bengt Olov Ericson och Hans Schmidt förevigats.

En värmecentral i källaren skapade en något hög värme på kvällen men på morgonen vaknade en del av oss, som sov med huvudet mot något gista fönster och ytterväggar, med frostiga ögonbryn och halstorrhet. Toppluvor à la Vålådalen var då ett behövligt skydd mot isbildning i håret.

Det anordnades skidtävlingar på längden där, men vilka vinnarna var förmåler inte historien.

I slalombacken firades inga triumfer. De som inte hade hickoryskidor och/eller stålkant kom ner nästan lika fort med skidorna på tvären som rakt fram. Detta väckte en del hänfulla kommentarer från norska skidåkare om svenskars utförsåkning. Särskilt underhållande var den eljest framstående idrottsmannen, handbollsspelaren m. m. Ingvar Hjulström, vars återkommande fall föranledde gymnastikdirektören Karl-Erik Sjölin's epitet: "Ingvar Hjulström, Västgötslättens son".

Men det blev tyst när en viss Calle Bark från Gyttorp, hans namn förtjänar att förevigas, från toppen av backen genomförde ett (förbjudet?) störtlopp som en kanonkula utan vidare avvikelser hela vägen till plan mark.

Reseledare för flickorna var Greta Adrian, i GIH:s årskrift 1979 kallad den "Svenska Gymnastikens Moder". Hon är centralfiguren på ett gruppfoto likaledes ur Leif Älfvågs arkiv, på vilket både elever från Karolinska och Statliga (numera Risbergska) finns med. Leif Älfvåg kan identifiera några på gruppnotet nämligen: Loppa Adlers, Kristian Romare, Maj-Britt Andersson (dåvarande flickvän till ovannämnde Hans Schmidt), Köping II och I (se texten) Ann-Marie Frenander (sedermåra gift med Hans Schmidt), Putte Ramstedt, Göran Bergbolz, Reidar Thibert, Bubben Adrian.

I en "peisestue" i anslutning till slalombacken kunde man efter dessa strapatser inta läsk och möjligen kaffe. I den lokalen visade det sig att man i Norge då var lika duktig att meddela förbud som i Sverige. Ett stort plakat angav: "Gutter som bråker och sprøyter brus vill bli utvist".

Bland eleverna från Statliga hade några av oss flickvänner och någon kväll kan jag minnas att det var gemensam samling med improviserad underhållning utförd av deltagande elever. Vid ett tillfälle hade färdledningen en egen privat show, dock inte mer privat än att några elever i smyg – efter taptö – kunde beskåda Charles Strannes uppvisning för damerna hur man från sittande ställning med händerna från ett bord kan ta sig upp till rakt uppstående ställning, för gymnastikkunniga med en handstans. Gissa om somliga var imponerade.

Leif Älfvågs souvenir från Holmenkollen dock inte i egenskap av backhoppare

Köping I och II är två utomstående flickor, som kom med av en slump. Vid ovannämnda samkväm fällde Leif Älfvåg en kommentar om en av dem: "Det var en djävla parfym du har". En tid senare fick han ett vykort från henne med texten. "Tjejen med den djävla parfymen". Leifs mor som givetvis läste kortet undrade självfallet vad det var för slags folk han umgicks med.

Som synes är inte alla deltagarna på gruppafotot identifierade. Om läsarna av denna årsskrift kan peka ut ytterligare några så hör av er till Leif Älfvåg tfn 08-7173425, e-post alfvag-saltis@tele2.se eller Per Restadh tfn 08-34 35 84, e-post per.restadh@stjarnfallet15.se

Det må vara hur som helst med de svenska resultaten vid skid-VM 2011 men de var i alla fall en inspirationskälla till den nostalgitripp som i all enkelhet har beskrivits ovan med hjälp av Leif Älfvåg i ord och bild och av Sven Fält beträffande rese-formaliteterna.

PER RESTADH

Örebro-Karolinarnas stipendiater 2011

Ur Örebro-Karolinarnas stipendiefonder utdelades följande stipendier vid våravslutningen 2011:

Gellerstedtska fonden delade ut 11.000 kr till vardera *Zeinab Merbi*, SP3D, *Neshteman Taberi*, SP3A, *Jobanna Tivenius*, NV3B och *David Nestor*, NV3C.

Widlundska fonden delade ut 11.000 kr till vardera *Farhan Mobamed*, SP3A och *Kornelia Engqvist*, ES3D.

Ursingska fonden delade ut 3.000 kr till *Irina Titova*, SP3B.

Ericssons fond delade ut 2.000 kr till *Klara Thorstensson*, ES3C.

Örebro-Karolinarnas Jubileumsfond väntar med sin utdelning till början av ht 2011.

"Nyllets" kamratstipendium tilldelades våren 2011 Erik Loörn, ES3A.

"Orgelfonden " blir stipendier Viktigt meddelande!

När vi började planera Karro-dagarna 2010 måste vi ju se till att det inte slutade med ett underskott och tänkte då att det överskott vi räknade med skulle fylla på Jubileumsfonden, som grundades 1997 vid firandet av skolans 650-årsjubileum.

Men då vi frågade om vi kunde använda orgeln för att de samlade piltarna skulle få sjunga "Din klara sol..." fick vi veta att orgeln var trasig. Skolan reparerade den lagom till Karro-dagarna, men orgelfirman sa att den måste renoveras och gav en offert på ca 80.000 kr, vilket var mer än skolan kunde satsa på en mer historisk än pedagogisk företeelse.

Vi beslöt då att försöka hjälpa till och att dels den förmodade vinsten på arrangemanget, dels en särskild insamling skulle gå till den här renoveringen. Det var inte meningen att det skulle bli en formell fond utan att insamlingen skulle få ett eget konto i vår bokföring. Men lockropet blev "Ge ett bidrag till Orgelfonden" och det var glädjande många som nappade eller lät sig övertalas.

Senare ville vi ha ytterligare en offert och den firman sa att vi antingen borde bygga om orgeln så att den får en större orgelbälge, kostnad 360.000 kr, eller inte göra något alls. Orgeln håller ett antal år i befintligt skick och då kan inte skolan ställa upp med några medel alls och vi kan aldrig klara det själva.

Här står vi alltså med 48.700 på kontot för orgeln och vi beslöt då att fråga de två årsmötena i Sällskapet Örebro-Karolinare i Stockholm och Sällskapet Karolinare i Örebro om vi kunde överföra dessa medel till Jubileumsfonden, så att de kommer dagens elever till godo genom något högre stipendiebelopp.

Båda sällskapen har godkänt detta förfarande, men vi vill också ge de enskilda givarna möjlighet att ändra sina dispositioner. Vi kan inte nå var en för sig, utan meddelar härmed att den som vill ha tillbaka sitt bidrag eller förflytta det till något annat konto kan meddela det till Örebro-sällskapets kassör, Göran Götberg, gg@imss.se, tel 070-8163949. Tidsgränsen är den 1 december 2011 och efter detta datum gör vi transaktionen och hoppas på allas förståelse för detta förfarande.

STYRELSEN FÖR SÄLLSKAPET KAROLINARE I ÖREBRO

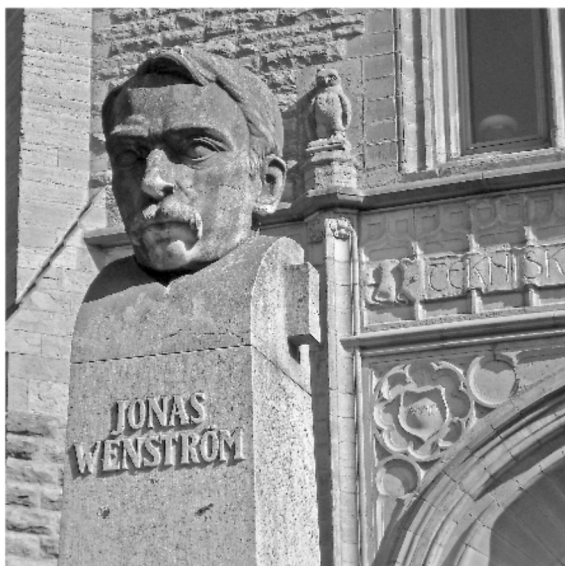
Karolinska skolan läsåret 2010-2011

Jag skrev i förra årets krönika att arbetet under läsåret 2009-2010 varit tredimensionellt i allra högsta grad. Det blev än mer påtagligt under detta läsår. Vi som jobbar som tjänstemän och våra elever fick verkligen känna på hur det är att jobba i en politiskt styrd organisation. Vårt

grunduppdrag att våra elever ska klara alla kurser i en trygg skolmiljö har naturligtvis precis som tidigare genomsyrat hela Karolinska skolan. Vi har också ägnat mycket tid till att förbereda oss för den nya gymnasieskolan som träder i kraft i Sverige vid höstterminens början 2011. Jag måste ändå ärligt säga att arbetet med att

slås samman med Rudbecksskolan blev oerhört mycket jobbigare än vad jag tror någon kunde förutse. I skrivande stund är det

fortfarande inte riktigt klart hur framtiden blir. Beslutet från 1/7 2010 är att Karro skall slås samman med Rudbeck, men som ni säkert vet så blev det omval i Örebro och nu är socialdemokraterna, centerpartiet och kristdemokraterna tillsammans och bildar majoritet i Örebro kommunfullmäktige. Socialdemokraterna hade i valrörelsen drivit frågan

Jonas Wenström kan ses som en förbindelselänk mellan Karro och Rudbeck. Han blev student på Karro 1875 och dog redan vid 38 år ålder, men hade då grundlagt det som skulle bli ASEA. Monumentet, utfört av Ivar Johnsson, invigdes 1921 vid Tekniska Elementarskolan, men avsikten var att det skulle flyttas till platsen vid kvarndammen. (Wenströmska skolan ligger i Västerås.)

om att Rudbecksskolan skulle vara kvar som skolenhet. Så ser det nu också ut att bli. Hur Rudbecksskolan rent ekonomiskt ska överleva blir nu en fråga för våra politiker att besluta om.

Vad innebär då detta för Karolinska skolan? Innan beslutet om sammanslagningen kom hade Karro varit den populäraste skolan att söka i flera år, vi hade Örebro kommuns bästa betygsresultat och en bra arbetsmiljö både för elever och personal. Nu kom läsåret att präglas av hundratals möten, där personalen och eleverna saknade entusiasmen, eftersom tveksamheten och tvivlen på en sammanslagning var stor. Det visade sig helt enkelt att kulturerna på gamla teknisk, Rudbecksskolan och på läroverket, Karro var för starka för att det skulle fungera. Nu kommer det att ske en snabbutredning vad som kommer att hända med Rudbecksskolan och för Karolinska skolans del innebär detta att vi kan lägga fokus på en bra utveckling av våra utbildningar i den nya gymnasieskolan.

Läsårsstarten 11/12 som precis varit när jag skriver detta präglas av en enorm positiv och optimistisk framtoning på Karro. Känslan hos de flesta är att läsåret 2010-2011 varit oerhört jobbigt, men att vi nu blickar framåt. Det som känns bra är att jag som verksamhetschef kan ge ett stort beröm till våra rektorer och all personal för det sätt som läsåret 2010-2011 genomförts. Jag har mycket kontakt med vårt elevråd och trots den stora och ökade arbetsbelastningen för personalen har det inte märkts bland eleverna. Intervjuer och enkäter visar att man trivs alldeles förträffligt på Karolinska skolan. Vi kan också konstatera att Karolinska skolan fortfarande är en mycket attraktiv skola.

I den nya gymnasieskolan kommer Karolinska skolan att erbjuda tre högskoleförberedande program, Naturvetenskapsprogrammet (NA), Samhällsvetenskapsprogrammet (SA) och Estetiska programmet (ES). Vi kommer också att ha en språkintrouktionsklass för de elever som är relativt nyinflyttade i vårt land. Detta ger cirka 1000 elever och 110 personal. De övriga högskoleförberedande programmen i den nya gymnasieskolan, Ekonomiprogrammet, Humanistiska programmet och Teknikprogrammet erbjuds på andra skolor i Örebro Kommun.

Den nya gymnasieskolan innehåller en hel del förändringar som nu alla lärare och rektorer måste uppdatera sig med. En stor sak är att hela betygsskalan ändras. Förut fanns MVG, VG, G och IG. Nu blir det fem

godkända steg A-E, där A är det högsta betyget du kan få. F motsvarar det gamla betyget för IG, icke godkänt. Är du intresserad att läsa mer om den nya gymnasieskolan rekommenderar jag skolverkets hemsida, www.skolverket.se.

Vi har under läsåret 10/11 varit en något större ledningsgrupp än tidigare, eftersom vi har jobbat som Karolinska skolan/Rudbecksskolan. Jag har varit gymnasieenhetschef och till min hjälp i ledningsgruppen har följande jobbat: Annika Kronwall, rektor för hela Naturvetenskapsprogrammet både på Karro och Rudbeck. Elsemarie Hallqvist, rektor för Estetiska programmet. Dan Lövgren, rektor för samhällsprogrammet på Karro fram till påsk innan Johan Dietrichson som varit tjänstledig för ett jobb på skolinspektionen kom tillbaka. Dan blev då lokalansvarig i hela organisationen. Ingela Bergman Persson, rektor för Samhällsprogrammet på Rudbeck och för IB-programmet. Per Sundelius, rektor för IV-programmet och en hel del administrativt ansvar. Magnus Wistrand, rektor för ekonominriktning på Samhällsprogrammet och för idrottsinriktningen på Naturvetenskapsprogrammet.

Inför läsåret 2011/2012 kommer ledningsgruppen på Karolinska skolan att bestå av en gymnasieenhetschef, tre programrektorer och en administrativ chef.

Thomas Gustafsson, Gymnasieenhetschef

Annika Kronwall, rektor för Naturvetenskapsprogrammet

Elsemarie Hallqvist, rektor för Estetiska programmet

Bengt Johansson, vik rektor för Samhällsvetenskapsprogrammet (rekrytering pågår)

Bo Fritzon, administrativ chef

Jag avslutar texten i årets årsskrift på ungefär samma sätt som jag gjorde förra året. Det känns som enormt mycket tid och kraft under läsåret har ägnats åt sammanslagningen med Rudbecksskolan. Organisation och lokalförändringar är ändå underordnat det som förgyller dagarna för oss som jobbar i skolan, nämligen mötena med våra ungdomar. En dörr som hålls upp, ett vänligt leende i korridoren, en kommentar på lunchen att man går på världens bästa skola m.m.

Varje dag är fylld av lektioner i samtliga klassrum. Det är också som jag skrivit i tidigare årsskrifter en del större evenemang under som sätter positiva avtryck. Luciakonsert i en fullsatt kyrka, nattinnebandy-

turneringen med alla elever och två lärarlag till fem på morgonen. Krampen mot Risbergska. Studentavslutningen i aulan och studentparaden efteråt till Stortorget i strålände väder, med elevtal vid Engelbrektsstatyn. Våra internationella resor till Hannover, Pau, Terrassa, Polen m.m. och det fantastiska utbyte som våra elever får .

Ja, året är fyllt av glädjemen för oss som har förmånen att jobba på Karolinska skolan. Läsåret 2010/2011 var vi tvungna att hela tiden påminna oss om allt det fantastiska som händer på Karro under ett läsår och när man jobbar på Karro kan man verkligen konstatera att svensk gymnasieskola håller en hög standard.

THOMAS GUSTAFSSON

Anonyma medlemmar?

Hur roligt det än är för vår kassör att ta emot medlemsavgifter blir det besvärligt då talongen saknar uppgifter om såväl avsändarens namn som adress. Nu distribuerar vi Örebro-Karolinaren även till dem som inte betalt avgiften för i år tillsammans med en påminnelse. Men vi vet ju inte om det bland dessa göms några nytillkomna medlemmar, som nu undrar varför de inte hört av oss på något sätt. Om någon av er som läser detta kan förmedla denna information till någon sådan ny medlem är vi tacksamma om ni uppmanar dem att meddela skattmästaren Björn Norrbom resp kassören Göran Götberg (se styrelserutan!). (Att få banken att söka rätt på sådana anonyma avsändare kostar 100 kr, alltså lika mycket som själva avgiften.)